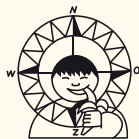

Na een lekker lange slentervakantie aan zee vreest Dorian dat het leven nooit meer hetzelfde zal zijn. Tijdens het voorstelrondje op de eerste brugklasdag komt hij niet verder dan de *i* van *ik*. Als hij vervolgens zijn naam wil zeggen wordt het *Do-do*. Daarna trekt hij zich, oog in oog met een opgezette dodo in een museum, terug in zichzelf en herschrijft hij zijn leven zoals hij zou willen dat het was.

In *Dodo* vertelt Dorian zijn verhaal; over dromen en geheimen, over stotteren en struikelen. Over taart eten in je klerenkast en Liefde met een grote L. *Dodo* is een verhaal over vriendschap en de kracht van fantasie, over geloven in elkaar en in jezelf en dat iedereen is zoals hij is, ook jij.

De Vier Windstreken

ISBN 978 90 5116 887 7

9 789051 168877

Mohana
van den Kroonenberg

DODO

De Vier
Windstreken

DODO

Mohana van den Kroonenberg

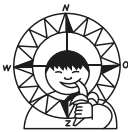
De Vier Windstreken

Mohana van den Kroonenberg

DODO

Voor mijn moeder

Veel dank ben ik verschuldigd aan de kinderen van Demosthenes die meelazen met dit boek. Dank voor jullie tijd, jullie fijne reacties en jullie moedige openhartigheid!

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief. Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2022 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Mohana van den Kroonenberg
Omslag en schutbladillustratie van Aron Dijkstra
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 283 / ISBN 978 90 5116 887 7

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

Inhoud

1. De i van ik	9
2. SOS	12
3. Schriftje van een loser	20
4. Dorian heeft de groep verlaten	25
5. Het verbond	32
6. Eiland	36
7. Dit is geen dagboek	41
8. Ik ben er niet	44
9. Dit hoofdstuk heeft geen naam	48
10. Dada...	55
11. Dagen turven	60
12. Koude oorlog	63
13. Dromen en geheimen	68
14. Ik ben Dorian (en ik ben niet bang)	72
15. Nu heb ik dus wél wat te vieren	75
16. Mauritius	79
17. Een zee van ruimte	83
18. On the beach	88
19. Eilanddagen	93
20. Het echte leven	97
21. De meisjes	102
22. Geen vragen a.u.b.!	105
23. Lewis Carroll	108
24. Raphus cucullatus	111
25. Hee man!	118
26. <i>Bizar</i>	123
27. Through the Looking-Glass	129
28. Korte kop	134
29. Vasteland	139
30. OMG, leeft hij nog?	146
31. Sokkel	153
32. Ik wil dat hij blijft	160
33. Rap!	167
34. De K van Kus!	173

'Fantasie is het enige wapen in de oorlog tegen de realiteit.'

Lewis Carroll

1. De i van ik

Vanmorgen, om een uur of tien, heb ik besloten om nooit meer te praten. Het laatste woord dat ik uitsprak, was 'Dodo'. Ik had eigenlijk iets anders willen zeggen, maar ik zei 'Dodo'.

Het was heel stil, ik herinner me nog hoe vreemd ik dat vond. Het is nooit stil in een klas. Maar hier was het doodstil en iedereen keek naar mij.

Wie zijn dat allemaal? dacht ik.

Ik kende alleen Ramses. Hij kauwde op iets, bubbelgum, en leunde met zijn kin in zijn hand. Hij had zijn capuchon op, net als ik, zodat niemand zag hoe lang ons haar was. Niet dat dat geheim is, helemaal niet, het is een weddenschap, soort van, een verbond eigenlijk.

Behalve Ramses kende ik niemand. Ja toch, vaag, een paar jongens van gezicht, maar geen enkel meisje.

Werden dit mijn nieuwe vrienden?

Ik deed mijn handen in mijn zakken. Trok ze er weer uit. Leunde even op mijn linkerbeen, toen weer op mijn rechter. Niet terugkijken... Over hun hoofden heen kijken...

Op het prikbord achter in de klas hingen tekeningen. Eentje viel me onmiddellijk op. Een portret. Nagetekend uit een glossy waarschijnlijk. Het moest wel een actrice zijn, of een of andere prinses. Dat voel je gewoon. Maar ik zag er iemand anders in, ik zag Nikita, een klasgenoot van de basisschool.

Vanmorgen, bij het ontbijt, zeiden mijn ouders dat het vast wel mee zou vallen. Dat Ramses er toch is. Dat hij me wel zou helpen. Mijn moeder lachte, gaf me een dreun op mijn schouder.

Maar wat kon hij in vredesnaam doen? Niks toch? Hij zat op zijn plaats en ik stond voor de klas.

Vroeger kon hij alles. Maar dat was vroeger. Nu zitten we op de middelbare. Het was de eerste lesdag, we waren bezig met een voorstelrondje. Er waren al zeker vijftien kinderen geweest. Die zeiden ook niet zo idioot veel, maar in elk geval wel wát. Hun naam, van welke school ze kwamen, of ze andere kinderen kenden in de klas. Hobby's, dat soort dingen. En toen moest ik. Toen stond ik voor de klas en Ramses kon me niet helpen. Hij kon moeilijk naast me gaan staan en zeggen: 'Dit is Dorian, mijn beste vriend. Hij is echt niet zo'n loser als hij lijkt, hij kan idioot goed drummen, en hij speelt basgitaar, net als ik. We hebben een band en we zoeken nog een zangeres. In het bos hebben we al jaren een fantastische hut. Daar hebben we de hele zomer rondgehangen. Maar nu zijn we opeens brugsmurfen, brugpiepers, wuppen, of hoe dat hier ook heet op deze school, en dan speel je niet meer in een hut. Dan maak je 's middags huiswerk. Nu begint het echte leven en daar heeft hij, Dorian dus, nog helemaal geen zin in. O ja, voor ik het vergeet, hij heeft een geheim, soort van. Op de basisschool wist iedereen het wel, maar hier dus niet. Misschien vertelt hij dat zo zelf nog wel.'

Dat was ik dus niet van plan. Dit was niet het moment om geheimen te onthullen, dit was een verplicht voorstelrondje

waar ik me zo snel mogelijk van af ging maken. Dat was in elk geval de bedoeling.

Mijn handen waren al tien keer in en uit mijn zakken gegleden. Opeens had ik er eentje in mijn achterzak. Geen idee hoe dat eruitzag, van voren dan. Ongemakkelijk waarschijnlijk. Ik trok hem er weer uit en veegde met die hand zo nonchalant mogelijk het haar uit mijn gezicht, om in elk geval iets te doen... wat er waarschijnlijk ook onhandig uitzag, met die capuchon op. Mijn blik gleed van de tekening naar Ramses. Hij keek me aan. In zijn ogen las ik niks. Misschien schaamde hij zich en dacht hij: kom op man, schiet op, zeg wat!

Ik had willen beginnen met 'Ik ben Dorian'. Zo begon iedereen. Op een gegeven moment greep de juf in. Juf? Heet dat nog zo? Zegt iedereen hier nog steeds juf? Of is het nu opeens mevrouw geworden? Of docent? Of klassenmentor? Geen idee. Ze deed een paar stappen mijn kant op. 'Ben je al begonnen?' vroeg ze. Het was vriendelijk bedoeld, dat zag ik wel, ze keek er aardig bij en lachte, maar ik vond er niks aan. Ik was namelijk allang begonnen, ik was blijven steken in de i van ik.

Toen vroeg ze hoe ik heette...

2. SOS

Mijn fiets ligt naast me op de grond. Het voorwiel draait nog. Ik sta in het bos en kijk omhoog naar onze hut. De lucht boven de vlonders, boven de groene boomtoppen die daar zo zachtjes wiegen, is prachtig blauw en trekt zich nergens wat van aan. Ook de wolken weten van niks. Die zijn er gewoon. Ze hangen boven mijn hoofd alsof er niets gebeurd is. Als je lang naar ze kijkt, zie je ze veranderen: het fabeldier draait traag zijn kop. Terwijl er een vleugel aangroeit, verdwijnt er een oog.

Ramses had me niet kunnen helpen, en die sprookjesprinses daarachter op het prikbord ook niet. Ik had het gevoel dat ik naakt voor de klas stond, en de anderen in galakleding cocktails zaten te drinken en me uitlachten.

Oorlog is erger, dat weet ik ook wel, en honger ook. En kinderarbeid. En een vulkaanuitbarsting als je toevallig net aan de voet van die vulkaan woont. Of met z'n honderden in een rubberbootje allerlei ellende ontvluchten en midden op zee ruzie krijgen... Ik weet dat allemaal wel, maar vandaag, in mijn leven, was dít het ergste dat ik kon verzinnen. Het allerergste. En precies dit was gebeurd.

Ik was nog volop bezig met de i van ik toen het lachen begon. Ik raakte daar zo van in de war dat ik ongewild schaapachtig mee begon te lachen. Midden voor de klas. Idioot natuurlijk. Toen ik naar mijn tafel terugliep, was ik mijzelf al niet meer, toen waren mijn bewegingen al ruw en hoekig, alsof ik plotseling een harnas droeg.

Toen ik even later ook nog struikelde over mijn naam, plat op mijn plaat ging, kan je beter zeggen, probeerde de juf me nog wel te redden. Ze maakte snel een of andere grap zodat het leek dat ze om háár lachten en niet om mij. Maar het was al te laat, het hielp niet meer. Met een harde klap had ik mijn vizier al dichtgeslagen.

Vanaf het moment dat ik weer aan mijn tafel zat, naast Ramses, was er niet alleen met mij, maar ook met alles om mij heen iets vreemds aan de hand. Iets akeligs. De lucht was dik en nauwelijks in te ademen, het licht prikte in mijn ogen, de stemmen van de anderen klonken schel en onvriendelijk, en zelfs de verpakking van de bubbelgum werkte tegen en liet zich met geen mogelijkheid openen. Ook de tijd deed opeens heel irritant. Hij stond voortdurend stil, kroop dan belachelijk langzaam een halve minuut verder, om vervolgens weer eindeloos te blijven treuzelen. Soms ging hij zelfs achteruit. Bijna niet te geloven dat het toch gewoon drie uur werd, dat we naar huis mochten. Ik liep verwaasd de trappen af, de school uit. Ramses liep vlak bij me, maar het was zo vol dat ik hem uit het oog verloor. Gelukkig stond hij buiten met de fiets op me te wachten. Achteraf denk ik trouwens dat hij zich toch niet voor me schaamde. Kan ik me gewoon niet voorstellen. Ramses schaamt zich nooit. En zeker niet voor mij.

De hele terugweg zei ik geen woord.

Als je vrienden bent, maakt het niet zoveel uit als je een keer stom doet. Als je je mond houdt, terwijl de ander steeds met praten begint.

Ramses was nogal opgewonden. Hij ratelde aan één stuk

door. Misschien vond hij het leuk op school, was hij blij dat hij eindelijk een wup is. Dat snapte ik wel, maar toch vond ik het gek dat hij me niks vroeg op de fiets. Hij kende me toch? Hij had niet hoeven doen alsof er niks aan de hand was, alsof er niks gebeurd was, alsof ik niet straal voor gek had gestaan voor de klas. Viel het hem niet op dat ik nergens op reageerde, niks terugzei? Dat ik het niet eens probeerde?

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. Het fabeldier dat daar hangt, wordt langzaam uit elkaar getrokken tot een dunne sluier waar ik dwars doorheen kijk.

Ook als ik diep inadem, kan ik me er niet toe zetten naar boven te klimmen, een tak vast te pakken, me omhoog te trekken en op een vlonder te springen. Ik heb overal spierpijn. Geen idee waarvan. Ik heb niks gedaan, alleen maar op mijn stoel gehangen. Wegkijken, niet opvallen, kauwgom kauwen en zorgen dat ik geen beurt krijg, want die toestand van vanmorgen was meer dan genoeg geweest voor vandaag... voor deze week... voor de rest van mijn leven. Ik doe mijn mond niet meer open. Nooit meer. Alleen tegen Ramses misschien... en tegen Nikita en Sabine... als ik die ooit nog zie. Ramses is me niet gevolgd. Toen ik net afsloeg naar de hut, fietste hij rechtdoor, naar huis. Zo ken ik hem niet. Zo is hij niet.

Afgelopen zaterdag gooiden we hier onze weekendtassen nog omhoog. Ramses, Sabine, Nikita en ik. We moesten wel tien keer gooien voor ze op de onderste vlonder lagen. Toen sleepten we ze verder mee omhoog. De tweede vlonder op.

Daarna de derde. Prachtig uitzicht. We hebben even staan kijken zonder iets te zeggen. Toen pakten we alles uit. Slaapzakken. Matjes. Kussens. Chips. Cola. Alles draaide om ons. De rest van de wereld bestond niet meer.

Dan neem ik toch een sprong, trek mezelf op en klim omhoog. Tot op de laatste vlonder. Hier was het. Hier lagen we. Hier sliepen we.

Als het goed is, zitten onze kauwgomklodders nog ergens vastgeplakt. Bubbelgum, die heb ik altijd bij me. Daar ben ik ooit mee begonnen, met bubbelgum kauwen, omdat mijn moeder denkt dat je daar relaxed van wordt. Net als van jojoën. Later deden we het alle vier, ook als we al superrelaxed waren.

Ik buig me opzij, voel... ja, daar zit er een. En daar ook. Aan de onderkant van de vlonder voel ik er wel vijf. Maanlandschappen op hun kop. Ik laat mijn vingers eroverheen glijden. Ik bijt op mijn lip. Harde, koude kauwgomklodders van mij en mijn beste vrienden. Brailleberichten uit een voorbije tijd.

Dat het ons gelukt was Nikita en Sabine zover te krijgen met ons mee te gaan, was nogal een wonder. Vooral voor mij, eerlijk gezegd. We hebben er bijna een halfjaar over gedaan. Maar toen was het ook goed raak. Hier lagen we. Elk in een slaapzak. Ramses en ik aan de rand, Sabine en Nikita tussen ons in.

We hebben er dus wel wat voor moeten doen. Het ging niet vanzelf. Vertel ik later nog wel een keer. Maar onze laatste troef was een band, en die werkte.

Ramses speelt gitaar en ik kan drummen. We hebben gelijk weer les genomen en idioot veel geoefend. We hebben ook de basgitaar erbij gepakt en zijn gaan zingen. Dat kan ik dus wél. Zingen gaat heel goed. Ook lieten we ons haar groeien en zweerden we dat we nooit meer een kapperszaak vanbinnen zouden zien. Met lang haar kan je lekkerder spelen, vinden we allebei, je kan je erachter verstoppen, je kan ermee gooien en zwiepen, en soms vliegen er zelfs zweetdruppels uit.

Ramses zei dat ik geluk had. Ik had spieren en dat moesten we uitbuiten. Bovendien heb ik donker haar en heel lichte ogen. Mijn huid is olijkleurig, vond hij, dat was me nooit opgevallen. Hij dacht dat we daar iets mee konden. Als de zon in jouw ogen schijnt, wist hij, dan worden ze zo licht dat je naar binnen kijkt en je ziel kan zien. Dan gaan de meisjes flippen. Hij heeft me uitgelegd hoe ik daarbij moet kijken. Ernstig. En toch glimlachen. Met één mondhoek. Niet met allebei tegelijk zoals op de reclame van de tandpasta. Alleen met de linker. Mijn ogen moet ik daarbij een beetje dichtknijpen. Alles heel subtiel, niet te veel.

Op die manier moest ik Nikita en Sabine lokken. Daarna zou hij het overnemen, want hij zit vol verhalen, met hem kan je lachen.

We geloofden het zelf ook maar half, en toch lukte dit dus allemaal.

Op het eindfeest van groep acht hadden we onze kans gegrepen. Wij hadden voor onze band een hoek in de kelder ingericht, veel spannender dan die gymzaal waar de andere optredens waren en alle ouders stonden. Het was er donker

en lekker bedompt. Je zag elkaar maar half. Wel flitsten er gekleurde lichten en was er blacklight. Wij stonden op een podium van pallets. Daar hadden we mijn drumstel op gezet. Ramses kon er met zijn basgitaar precies naast, zijn boxen ook. Toen we begonnen, was het eerst even heel stil. Ik werd er bijna zenuwachtig van. Iedereen keek. Daarna werd het drukker en levendiger. Er werd gedanst. Mijn stem rafelde en schuurde. Dat deed ik expres. Echt heel gaaf. We speelden bekende covers. Sommigen zongen mee. Op een gegeven moment werd er zelfs gegild volgens mij. De meisjes brachten ons cola, maar die pakten we niet eens aan.

In één klap waren we hartstikke populair. En die avond liepen we met z'n vieren de school uit. Ramses, Sabine, Nikita en ik. Vanaf dat moment waren we zo ongeveer elke dag samen. We brachten het grootste deel van onze tijd door in deze hut. De basisschool was volbracht, zoals Ramses het noemde, er lag een lange vakantie voor ons. Die moest onvergetelijk worden, want hierna kregen we huiswerk.

Het mooiste bericht heb ik voor het laatst bewaard. Ik weet precies waar die zit. Tegen die gek kronkelende tak waarop de bovenste vlonder rust, vlak bij een grote knoest. Het zijn twee kauwgomklodders op elkaar. Die van Nikita en van mij. Ja, daar is hij, ik voel hem. Er zitten geen richels op, geen punten, onze tanden staan er niet in, je haalt je huid er niet aan open. Ik voel alleen de gladde holte van Nikita's duim. Het was een van de laatste avonden van de vakantie. Het was een lome, slenterige dag geweest, we hadden weinig gedaan,

wat gelegen in het gras, muziek geluisterd, gehangen in het winkelcentrum. We hadden patat gehaald en zaten boven in de hut op onze slaapzakken uit elkaars bakjes te eten. Als we beneden iemand zagen, hielden we ons stil, als we alleen waren, zongen we.

Later op de avond zijn we een stuk gaan lopen, steeds verder, tot de zee. We waren die zomer natuurlijk veel vaker naar zee geweest, maar nooit zo laat in de avond. We zijn gaan zitten, het zand was warm. Ramses had zijn akoestische gitaar bij zich. Hij speelde, hij zong, niet uitbundig deze keer, niet wild en gek, maar heel rustig, alsof we al bijna volwassen waren. We zeiden niet veel, we keken naar hoe glad de zee was, hoe die zich voor ons uitstreckte, hoe de zon erin zakte en hoe de sterren langzaam aan de hemel verschenen.

Ik heb geglimlacht naar Nikita, op het juiste moment, op de juiste manier, en toen begon er iets, iets dat bleef totdat we terug waren bij de hut, dat bleef toen we omhoogklommen en we met z'n vieren op de bovenste vlonder stonden, dat steeds groter werd en... Ik dacht trouwens dat Nikita en ik er met z'n tweeën stonden, ik zag de anderen niet meer, ik hoorde ze niet, daarvoor stond Nikita te dichtbij. Er dreven kleine bruine stipjes in haar ogen, in prachtige patronen.

Zonder aanleiding pakte ze opeens mijn elleboog en met haar andere hand veegde ze het haar, dat een beetje plakte aan mijn voorhoofd, uit mijn gezicht. Ze keek me daarbij ernstig aan, alsof ze minstens zestien was. Mijn hart ging tekeer. Haar hand was koel en warm tegelijk. Het voelde totaal anders dan de hand van mijn moeder. Ik moest iets doen, maar ik durfde

haar nauwelijks aan te kijken. Ik moest iets zeggen, iets zinnigs, iets leuks, maar in plaats daarvan pakte ik de kauwgom uit mijn mond en plakte hem op de tak naast me, een paar centimeter boven een knoest. Daarop pakte Nikita ook de hare uit haar mond, met langzame doordachte bewegingen, boog zich voor me langs en drukte die toen stevig boven op de mijne. Als een kus.

Ik kijk op mijn telefoon. Ik zou iets in onze groepsapp kunnen zetten, vragen hoe hun eerste dag geweest is. Maar dat ga ik niet doen. Mijn telefoon zit alweer in mijn zak. Geen idee wat ik moet antwoorden als ze me vragen hoe het bij ons was. Ik ga never nooit toegeven dat ik hier nu in mijn eentje zit te dromen, half jankend omdat ik bang ben dat alles voorbij is. Ik wacht nog even. Misschien komt Ramses nog. Tuurlijk komt hij nog.

Drie bubbelgum is de max. Meer is niet lekker. De smaak is er allang vanaf, maar ik wil geen vierde. Dan krijg je spierpijn in je kaken. Ik ga een nieuw braillebericht maken. Een SOS voor Ramses.

3. Schriфтje van een loser

Als ik thuiskom, mijn fiets in het gras gooi en de keuken binnenloop, komt mijn moeder direct op me af. Ze heeft een taartmes in haar hand.

Gaan we taart eten? Nu? Waarom?

Mam kijkt me verheugd aan. 'Hoe ging het?'

Die opgewekte stem! Die blije ogen!

Wat? denk ik. Hoe ging wat?

'Er is taart.'

Ja, dat zie ik ook wel.

Mijn moeder begint stukken te snijden en op bordjes te doen. Het zal wel vanwege die eerste lesdag zijn, dat ik nu een brugsmurf ben. Dat willen ze vieren. Met taart. Iedereen is er. Ik hoor mijn vader in de huiskamer. Mijn zus ook. En hoor ik daar tante Toos? Waarschijnlijk hebben ze op mij gewacht. Ze roepen iets aardigs naar me. Maar ik ben doof voor aardige dingen. Sorry hoor.

Omdat ik zonder uit te wijken doorloop, botst mijn schouder tegen die van mijn moeder en valt het taartstuk waarmee ze bezig is half naast het schoteltje. Ik schrik, kijk even opzij, zie hoe ze het met haar handen opvangt en op het schoteltje schuift. Het wordt geklieder. Ze zegt er niks van. Ik loop de keuken uit. De trap op. Mijn kamer in. Daar smijt ik mijn rugzak in de hoek, mijn jas op de grond en stort ik me op mijn bed.

Is dit nog recht te zetten?

Ik sluit mijn ogen en adem diep in.

Wat eigenlijk? Is wát nog recht te zetten?

Nou... vanmorgen...

Deed ik iets verkeerd dan? Moet ik iets goedmaken?

Mijn moeder komt bijna nooit op mijn kamer. Ook niet om op te ruimen, dat moet ik zelf doen. Mijn zus ook. Als wij onze kleren niet in de wasmand in de badkamer gooien, worden ze niet gewassen. Dat hebben we zo afgesproken, dat weet ik inmiddels wel. Ik vind het prima. Wel moeten we elke dag ons raam een uurtje openzetten. En de planten water geven, maar die zijn allang dood, dus dat hoeft niet meer.

Nu staat ze toch opeens voor me, mijn moeder. Ze komt naast me zitten op mijn bed en slaat haar arm om me heen.

'Wil je geen taart?' vraagt ze.

Ik antwoord niet. Ik ben nog hartstikke boos. Ze hebben me uitgelachen, aangevallen, ik ben gewond. Ik praat niet meer, ook niet tegen haar. Sorry.

Van heel dichtbij kijkt ze me aan. Wrijft over mijn rug alsof ik het koud heb en opgewarmd moet worden.

'En hoe vond Ramses het? Zit je naast hem?'

Wat heeft het voor zin dat ze tegen me praat, als ik toch niet antwoord? Ik wil dat ze weggaat. Maar ze gaat niet weg. Ze blijft gewoon zitten alsof dit haar eigen kamer is, haar eigen bed, alsof ze hier hoort. Ze blijft mijn rug warm wrijven. Opeens kom ik geërgerd overeind, alsof ik door een beest gestoken word. Ik ga voor haar staan, kijk haar aan en denk: ga weg!

Mam vindt tieners grappig. Niet dat ze zit te schateren, maar ik zie het aan haar. Ze vindt het allemaal heel interessant. Dat heeft ze ook altijd bij mijn zus. Als die superchagrijnig is, dan blijft mijn moeder altijd heel opgewekt en vol begrip.

‘Heb je dat schriftje nog?’

Waar heeft ze het over?

‘Weet je wel, dat dagboek dat je bij moest houden voor juf Nanda.’

Ooo, dát schriftje. Dat is geeneens een dagboek, dat is het schriftje van een loser.

‘Misschien kan je daar weer eens een stukje in schrijven.’

No way!

Het is een dun schoolschrift met blauwe lijntjes en een rode kantlijn. Ik heb er niet veel in geschreven, zie ik. Het heeft al die tijd in het laasje van mijn bureau gelegen. Wist ik wel, maar ik keek er nooit meer in.

Jeetje, wat een kleuterhandschrift. Zo slordig. Niet te lezen...

Van juf Nanda mocht ik een schriftje uitzoeken. Ik wilde deze met de vissen. Die vind ik het mooist. Dat komt omdat ik er zelf twee heb. Vissen. Hektor en Viktor. Mijn zus heeft een verwend wit katje. Die heet Dinah. Vissen zijn veel leuker. In dit schriftje mag ik mijn geheimen opschrijven. Tekenen mag ook. Maar geheimen tekenen is te moeilijk. Ik ga eerst een beetje schrijven.

Daar houdt de eerste bladzijde alweer op. Ik wist waarschijnlijk niet wat ik moest schrijven. Ik heb er toch een soort van

tekening bij gemaakt. Een of ander fantasiedier, ik denk dat het een vis moet voorstellen, met een grote lachende mond. Dan blader ik een beetje.

... ik kan harder rennen dan de grote jongens. Ik kan heel goed ballen vangen. Ook tennisballen. En ik kan salto op de trampoline, voorover en achterover.

Jeetje, wat was ik een opschepper, zeg!

Ik durf bijna alles. Ik durfde al van de duikplank te springen voordat ik kon zwemmen. Ik durf heel hoog in een boom te klimmen en ik durf alleen met de tram en de bus. Ik durf midden in de nacht naar het bos te gaan. Ook als het daar pikdonker is. Ik ben niet bang van waakhonden met scherpe tanden. Ook niet van hele kleine kriebelbeestjes. Harige spinnen vind ik leuk. En ik durf op mijn achterwiel te fietsen. Dat kan ik langer dan dertig tellen. Dan slinger ik zo het schoolplein op.

Dat is echt onzin. Heb ik nooit gedaan. Ik liep altijd naar school, ik fietste nooit.

Maar wat ik niét durf, is een spreekbeurt houden voor de klas.

Tot Ramses kwam.

In groep zeven zat hij opeens bij ons op school, bij mij in de klas. Ze hadden hem naast mij gezet. Waarschijnlijk omdat hij toen een heel stil jongetje leek en ik dat ook was.

We moesten lezen, die eerste ochtend. Ik had geen boek, maar hij had een hele dikke bij zich. Geen idee waarom hij daarmee rondliep. Ik had nooit een boek bij me, maar hij had *Alice in Wonderland* in zijn tas. Toen ik opstond om naar de schoolbib te gaan, scheurde hij het in tweeën en gaf mij de helft. Hij had het begin toch al uit, zei hij, en het scheelde mij twee trappen lopen. Ik kreeg de slappe lach van schrik. Zo begon onze vriendschap.

4. Dorian heeft de groep verlaten

Er is niks aan de hand. Ramses is een keertje doorgefietst, dat is alles.

Maar ik had straal voor gek gestaan!

So what? Je stond toch wel vaker voor gek?

Als kind ja, dat weet ik ook wel, maar toen had ik genoeg aan een beetje voetballen op het veldje, dat is een ander verhaal, daar heb je geen stem voor nodig. Nu zit ik op de middelbare. In een klas vol nieuwe kinderen. Die moeten mijn nieuwe vrienden gaan worden.

En de anderen dan? Waren die zo interessant?

Die hoeven niks recht te zetten.

Leg uit.

Dat zeg ik dus net. Ik stond straal voor gek. Zij niet.

Kom op man!

Eerste schooldag, voorstelrondje en dan spuugbellen op je wang... grimassen... midden voor de klas, terwijl iedereen lachte... Dit komt nooit meer goed.

Tuurlijk wel. Ramses is er toch.

Ramses is door-ge-fietst!

Zo ging het de hele nacht.

Gisteravond hadden mijn ouders me voor het eten geroepen, maar ik was niet gekomen. Eerst had ik op bed gelegen. Daarna was ik even achter mijn drumstel gekropen, wat echt nergens op sloeg, want er zat geen enkele melodie in mij,